

UZASADNIENIE

postanowienia z 19 maja 2023 r.

W pozwie z 30 grudnia 2022 r. wniesionym przeciwko M. W. powód J. W. domagał się:

1. zobowiązania pozwanej do zaniechania nieuprawnionego korzystania i rozporządzania utworem powoda w postaci modelu finansowego wraz z częścią opisową stworzonego przez niego na potrzeby opracowania studiów wykonalności projektów (...) w okresie 2008-2009 (dalej jako model (...));
2. nakazania pozwanej usunięcia skutków dokonanych naruszeń poprzez zamieszczenie w Gazecie (...) na pierwszej stronie (nie licząc okładki) oświadczenia o treści i w formie wskazanej w treści pozwu;
3. zasądzenia od pozwanej M. W. na rzecz powoda J. W. kwoty 41.412 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty tytułem obowiązku wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści w związku z naruszeniem autorskich praw majątkowych powoda;

4. zobowiązania M. W. na podstawie art. 479¹⁰⁶ k.p.c. do wydania powodowi środków dowodowych w postaci:

a. wszystkich studiów wykonalności projektów finansowych wykonanych przez M. W. na rzecz (...) w okresie od 13 listopada 2009 r. do dnia złożenia pozwu i zobowiązania M. W. do złożenia dokumentów w depozycie Sądu Okręgowego w Gdańsku

lub

wydanie przedmiotowych środków dowodowych powodowi na dowolnym nośniku, z wyjątkiem niżej wymienionych studiów wykonalności (które są już w posiadaniu powoda):

I. „(...)” (wykonane na podstawie umowy z 1 lutego 2011 r., nr. umowy (...));

II. „(...)” (wykonane na podstawie umowy z 1 czerwca 2012 r. na (...));

III. „(...)” (wykonane na podstawie umowy z 1 czerwca 2012 r. nr (...));

IV. „(...)” (wykonane na podstawie umowy z 29 czerwca 2012 r., nr (...));

V. „(...)” (wykonane na podstawie umowy z 1 lutego 2012 r., nr (...));

VI. studium wykonalności w zakresie instytucjonalnym i finansowo-ekonomicznym (wykonane na podstawie umowy z 1 stycznia 2014 r., nr (...));

VII. „(...)” (wykonane na podstawie umowy z 23 czerwca 2012 r. nr (...));

VIII. „(...)” (wykonane na podstawie umowy z 6 lutego 2017 r., nr (...));

b. wszystkich umów zawartych między (...) a M. W., na podstawie których (...)zlecił M. W. wykonanie studiów wykonalności projektów finansowych, zawartych w okresie od 13 listopada 2019 r. do dnia złożenia pozwu i zobowiązanie M. W. do złożenia dokumentów w depozycie Sądu Okręgowego w Gdańsku

lub

wydania powodowi przedmiotowych środków dowodowych na dowolnym nośniku, a w szczególności niżej wymienionych umów:

- umowy z 1 lutego 2011 r., nr (...);
- umowy z 1 lutego 2011 r., nr (...);
- umowy z 1 czerwca 2012 r., nr (...);
- umowy z 29 czerwca 2012 r., nr (...);
- umowy z 1 lutego 2012 r., nr (...);
- umowy z 1 stycznia 2014 r., nr (...);
- umowy z 23 czerwca 2012 r., nr(...);
- umowy z 6 lutego 2017 r., nr (...).

W piśmie procesowym z 28 marca 2023 r. powód wniósł również o wydanie jako środka dowodowego deklaracji podatkowych na podatek dochodowy składanych przez pozwaną w związku z dochodami uzyskanymi w okresie od 2009 r. do dnia złożenia pozwu.

Powód domagał się również określenia zakresu wglądu do wydanych środków dowodowych poprzez orzeczenie, że ich udostępnienie nastąpi w określonym przez Sąd terminie, nie dłuższym niż 14 dni od dnia wydania postanowienia w tym zakresie, poprzez:

a) wydanie powodowi środków dowodowych w siedzibie Sądu Okręgowego w Gdańsku, wraz z możliwością wykonania ich kopii, w tym poprzez zgranie dokumentów na dowolny nośnik

alternatywnie

b) wydanie powodowi środków dowodowych w drodze wydania przez pozwaną zabezpieczonych dokumentów powodowi na dowolnym nośniku

Uzasadniając swoje wnioski o zobowiązanie pozwanej do wydania środków dowodowych powód wskazał, iż od 1 marca 2007 r. do 31 sierpnia 2019 r. był zatrudniony na (...) (ówczesnej (...) w G., dalej jako (...)) na stanowisku zastępcy Kanclerza ds. (...). W związku z posiadanymi przez powoda kompetencjami i wykształceniem ekonomicznym (...) nawiązał z nim dodatkową współpracę w zakresie opracowywania tzw. studiów wykonalności projektów unijnych sporządzonych na potrzeby procesu ubiegania się o dofinansowanie z funduszy europejskich. Zadania te wykonywał w oparciu o zawierane każdorazowo umowy cywilnoprawne.

W związku z realizacją tych zadań powód stworzył model finansowy w arkuszu kalkulacyjnym programu M. (...) wraz z częścią opisową (dalej jako Model (...)). Powód wskazał, że w celu oceny efektywności finansowej przedsięwzięcia przy użyciu arkusza kalkulacyjnego opracował szereg rozwiązań, algorytmów i formuł, a arkusz w całości stanowi jego rozwiązanie autorskie.

Powód oświadczył, że nigdy nie zawarł z (...) umowy o przeniesieniu praw majątkowych do Modelu (...) oraz, że został on wykonany poza jego obowiązkami pracowniczymi, o czym świadczą m. in. kolejne umowy zawierane w związku z opracowywaniem kolejnych studiów wykonalności, oświadczenie zamieszczone w ich treści przez bezpośredniego przełożonego powoda, iż przedmiot umowy nie wchodzi w zakres jego obowiązków służbowych oraz okoliczność, iż sam Model (...) nie został nigdy przekazany pracodawcy i posługiwał się nim wyłącznie powód przy wykonywaniu zadań wynikających z umów. Powód powołał się również na ustalenia Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku wskazane w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2022 r. (sygn. akt (...)).

Pozwana była zatrudniona na stanowisku głównego specjalisty w dziale (...) zajmującym się pozyskiwaniem funduszy z programów strukturalnych / regionalnych oraz przygotowywała dokumentację na potrzeby ubiegania

się o dofinansowanie. Studia wykonalności pozwana wykonywała na podstawie każdorazowo zawieranych umów cywilnoprawnych.

Model (...) wraz z wstawionymi danymi został przekazany pozwanej przez powoda w listopadzie 2019 r. w związku z kompletowaniem przez nią dokumentacji w związku z wnioskiem o finansowanie jednego z projektów (...). Arkusz kalkulacyjny został przesłany pozwanej w wiadomości mailowej z 11 listopada 2009 r., natomiast część opisowa – 18 listopada na odrębnym nośniku, w związku ze znacznym rozmiarem pliku.

W 2017 r. powód otrzymał od Kanclerza (...) M. L. opracowania wykonane przez pozwaną w celu weryfikacji prawidłowości ich sporządzenia. Studia wykonalności dotyczyły projektów o numerach VIII. (wiadomość z 21.02.2017 r.), III. (wiadomość z 15.03.2017 r.) oraz II. (wiadomość z dnia 31.03.2017 r.) wskazanych wyżej.

Powód wskazał, iż w związku z otrzymaniem tych wiadomości powziął informację o wykorzystywaniu Modelu (...) przy tworzeniu studiów wykonalności przez pozwaną. Ostatecznie ustalił, iż od dnia przekazania jej Modelu (...) pozwana wykonała, co najmniej, studia wykonalności dotyczące projektów wskazanych w pkt. 5. a. pozwu oraz studia wykonalności dla dziewiętnastu projektów wskazanych przez powoda w piśmie z 28 marca 2023 r. (k. 61 – 62).

Na wykorzystanie Modelu(...) przez pozwaną wskazują, w ocenie powoda, następujące okoliczności: podobieństwo między treścią części opisowych wskazanych wyżej studiów wykonalności, a tą stanowiącą część opracowania studium projektu termomodernizacji infrastruktury (...) autorstwa powoda (powód wskazał, że skopiowane zostały całe fragmenty) oraz ich liczne fragmenty opracowane na podstawie Modelu (...). Co do treści modeli finansowych (plików M. (...)) opracowanych przez pozwaną, powód podniósł, iż w całości stanowią one kopię Modelu (...).

Pozwana korzystała z Modelu (...) opracowanego przez powoda bez jego zgody oraz bez oznaczenia jego autorstwa. Powód twierdził, iż tytułem wynagrodzenia za wskazane opracowania pozwana otrzymała wynagrodzenie w wysokości 41.412,00 zł brutto, której to kwoty dochodzi w niniejszym postępowaniu.

Powód wezwał pozwaną do zaspokojenia roszczenia w dniu 12 grudnia 2018 r. Pozwana ostatecznie odmówiła zaspokojenia roszczeń powoda wskazując, iż Model (...) nie posiada twórczego charakteru.

W dniu 20 maja 2019 r. (...) rozwiązał z powodem umowę o pracę za wypowiedzeniem wskazując na utratę zaufania spowodowaną „zgłoszeniem nieuzasadnionego i nadmiernego co do wysokości roszczenia względem współpracownika” oraz „nadużyciem prawa dostępu i wykorzystania danych pracodawcy o współpracowniku dla celów prywatnych”. Powołując się na treści uzasadnienia wskazanego wyżej wyroku Sądu Rejonowego powód wskazał, iż podstawy te zostały uznane za nieuzasadnione.

Jako podstawę prawną swoich roszczeń powód wskazał art. 78 ust. 1 oraz art. 79 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2509; dalej także „pr. aut.”).

Powód twierdził, iż pozwana naruszyła jego majątkowe oraz osobiste prawa autorskie przez wykorzystanie jego utworu, tj. Modelu (...). W ocenie powoda nosi on cechy utworu w rozumieniu pr. aut. Powołał się na powszechną praktykę zawierania umów o przeniesieniu majątkowych praw autorskich do opracowanych studiów wykonalności na rzecz podmiotów zlecających ich opracowanie. Na podstawie powyższego wywiódł, iż również Model (...) posiada cechy utworu, ze względu na jego skonkretyzowanie pod dany projekt i włączanie go w tej formie do studiów wykonalności.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego powód przedstawił stanowisko, iż przedmiotem ochrony na podstawie przepisów o prawie autorskim jest każde dzieło wykazujące przynajmniej pod względem formy chociażby minimalne elementy twórcze, w tym także dokumentacja techniczna oraz specyfikacja istotnych warunków zamówienia.

Powód wskazał, iż Model (...) został przez niego utrwalony w formie edytowalnego pliku E., a przy jego tworzeniu dokonał autorskiego wyboru konkretnych formuł tworzących jednolitą całość. Ze względu na ukształtowanie go w oparciu o osobiste przymioty i wiedzę powoda, zawarte w nim zostały elementy stanowiące twórczy wkład Powoda w

przyjęte rozwiązania, przejawiające się m. in. w zastosowanych rozwiązaniach, formułach oraz algorytmach. W celu wykazania powyższego powód powołał się na załączoną do pozwu prywatną opinię rzeczoznawcy.

Uzasadniając roszczenie z art. 79 ust. 1 pkt 4 pr. aut. o wydanie przez pozwaną uzyskanych w wyniku naruszenia jego autorskich praw majątkowych korzyści powód wskazał, iż studia wykonalności projektów opracowane przez pozwaną nie powstałyby bez skorzystania z Modelu (...). Pozwana za każde ze studiów, które wykonała naruszając majątkowe prawa autorskie powoda, otrzymywała wynagrodzenie na podstawie umowy zawartej z (...). W związku z tym powód skierował przeciwko niej roszczenie o wydanie kwoty stanowiącej dochód uzyskany w związku z dokonanymi naruszeniami.

Uzasadniając wniosek na podstawie art. 479¹⁰⁶ k.p.c. o zobowiązanie pozwanej do wydania powodowi środków dowodowych powód podniósł następujące okoliczności.

Powód, w wyniku wystąpienia z wnioskiem do Rektora (...) o udostępnienie informacji publicznej, wszedł w posiadanie ośmiu kopii studiów wykonalności opracowanych przez pozwaną, kopii pięciu umów ((...), (...), (...), (...), (...)) oraz projektu oferty na przygotowanie studium do projektu pod nazwą „(...)” Konkurs (...).

W pozostałym zakresie powód nie uzyskał żądanych informacji na drodze postępowania administracyjnego. Odmowna decyzje Rektora(...) pozostawał, na dzień wniesienia pozwu, przedmiotem postępowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w G..

Uzasadniając swoje roszczenie powód powołał się na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu pozwu, przedstawione wyżej w treści uzasadnienia. Również w oparciu o te okoliczności oraz fakt zawierania umów na realizację każdego ze studiów wykonalności stwierdził, iż pozwana pozostaje w posiadaniu środków dowodowych będących przedmiotem wniosku.

Stanowisko pozwanej

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 lutego 2023 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana wskazała, iż roszczenie powoda jest niezasadne i jako takie powinno zostać oddalone.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia części z roszczeń powoda. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazała, iż roszczenia o ochronę autorskich praw majątkowych przedawniają się z terminami określonych w art. 118 k.c., tj. w terminie 6 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W oparciu o daty zawarcia umów, z których powód wywodzi swoje roszczenia, pozwana wskazała, iż jedyną, co do której termin przedawnienia jeszcze nie upłynął jest umowa (...) z dnia 6 lutego 2017 r.

Pozwana wskazała, że jest zatrudniona na (...) na stanowisku specjalisty w dziale zajmującym się pozyskiwaniem funduszy z programów strukturalnych / regionalnych. Od 2011 r. pozwana wykonuje również, poza godzinami pracy, zadania polegające na sporządzaniu dokumentacji do dodatkowych projektów strukturalnych. W dniu 1.02.2011 r. pozwana zawarła z pracodawcą dwie umowy (nr (...)) na wykonanie studiów wykonalności dla projektów wskazanych w pkt 5. a. pozwu, nr I. i II.

Pozwanej zostały wskazane przez powoda wytyczne dotyczące realizacji opracowań poprzez odesłanie do wcześniejszej dokumentacji będącej w posiadaniu pracodawcy obejmującej m.in. plik stworzony w arkuszu kalkulacyjnym M. (...) zawierający model finansowy oraz jego część opisową, tj. Model.

Pozwana zaprzeczyła, by dokument, który otrzymała od powoda reprezentującego pracodawcę, posiadał oznaczenia autorstwa powoda oraz inne informacje o przysługujących mu prawach autorskich. Powołując się na art. 640 k.c. oraz treść zawartej umowy o dzieło pozwana stwierdziła, iż dla realizacji umowy konieczne było współdziałanie pozwanej z pracodawcą. Konieczność sporządzenia opracowania zgodnie z wytycznymi i w porozumieniu z zamawiającym

(pracodawcą) wynikała również ze sformalizowanego charakteru przedmiotu umowy oraz określonych w stosunku do niego warunków merytorycznych.

Z powyższych okoliczności pozwana wyprowadziła wniosek, o braku twórczej dowolności po stronie wykonawcy dzieła.

Pozwana wskazała, iż w latach 2011-2017 umowy, w oparciu o które sporządzała studia wykonalności, zawierały zapis, iż „dzieło nie ma charakteru twórczego”. Wskazany zapis umowy zniknął z treści po 2017 r. Pozwana podkreśliła, iż zarówno przed tą datą, jak i po niej, nie miała możliwości negocjowania umów, które były przedstawiane jej do podpisania i kontrasygnowane przez powoda. Pozwana wskazała, iż pozostawała w przekonaniu, iż studia wykonalności nie są utworami w rozumieniu pr. aut. i w związku z tym nie podlegają ochronie wynikającej z tej Ustawy.

Argumentując jak wyżej pozwana odniosła się do wszystkich opracowanych przez siebie studiów wykonalności.

Co do posiadania przez Model (arkusz kalkulacyjny wraz z częścią opisową) powoda cech utworu pozwana argumentowała, że w jej ocenie Model nie spełnia przesłanek uznania go za utwór w rozumieniu art. 1 ust. 1 pr. aut. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazała, że zgodnie z nim „utwór” to „kreacyjny, subiektywnie nowy, oryginalny wytwór intelektu, wywołany niepowtarzalną osobowością twórcy, który – wykonany przez kogoś innego – wyglądałby inaczej”.

Pozwana twierdziła, że Modelu, będącego przedmiotem postępowania, nie cechuje wystarczająco oryginalna treść, która pozwalałaby uznać go za „wytwór będący projekcją” wyobraźni powoda. Zaprzeczyła również, by podlegał on ochronie jako kompilacja ogólnodostępnych danych. Pozwana podkreśliła, że z dokumentów udostępnionych przez powoda korzystała tylko przy opracowywaniu studium wykonalności, którego sporządzenie powierzono jej na podstawie umowy nr (...) z dnia 1 lutego 2011 r. Następne umowy realizowała w oparciu o własny wzorzec.

Pozwana podniosła, iż żądanie powoda o wydanie uzyskanych korzyści w kwocie 41.412,00 zł jest zawyżone. Wskazana kwota stanowi dochód brutto uzyskany przez pozwaną z tytułu wynagrodzenia za realizację umów cywilnoprawnych wskazanych wyżej. Kwota ta powinna zostać pomniejszona o obciążenia podatkowe spoczywające na pozwanej oraz uwzględnić jej nakład pracy i wydatki poniesione przez nią w związku z realizacją umów. Pozwana zakwestionowała wysokość roszczenia powoda również ze względu na okoliczność, iż spornym modelem posługiwała się wyłącznie przy wykonaniu pierwszego studium wykonalności, w związku z czym żądanie wydania przez nią korzyści uzyskanych w związku z wykonaniem pozostałych studiów jest nieuzasadnione.

Odnosząc się do wniosku powoda o udostępnienie środka dowodowego pozwana wskazała, że wszystkie studia wykonalności były przekazywane (...) w miarę ich realizacji razem ze związaną z nimi dokumentacją. Ostatnie studium wykonalności zostało opracowane przez pozwaną w 2017 r. Pozwana przyznała, że skorzystała z dokumentacji autorstwa powoda w 2011 r. i obecnie nie posiada już żadnej kopii.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 479¹⁰⁶ oraz art. 479¹⁰⁷ k.p.c. w sprawach o naruszenie prawa własności intelektualnej powód może żądać, by pozwany wydał lub wyjawiał środek dowodowy, którym dysponuje, jeżeli roszczenie zostało przez niego uprawdopodobnione, we wniosku zaś powinien zawrzeć określenie środka dowodowego, którego wydania lub wyjawienia żąda oraz okoliczności, z których wynika, iż pozwany dysponuje środkiem dowodowym objętym żądaniem.

Art. 243 k.p.c. określa, że zachowanie szczególnych przepisów o postępowaniu nie jest konieczne, ilekroć ustawa przewiduje uprawdopodobnienie zamiast dowodu. Sąd nie może jednak poprzestać na samych tylko oświadczeniach stron, które powinny zostać poparte materiałem dowodowym umożliwiającym przyjęcie przez Sąd wystarczającego stopnia prawdopodobieństwa prawdziwości twierdzeń strony o faktach. Jednakże środki te nie muszą spełniać rygorów k.p.c. określonych dla postępowania dowodowego.

Powód oparł swoje roszczenia przeciwko pozwanej o art. 78 ust. 1 oraz art. 79 ust. 1 pkt 4 pr. aut., więc do Sądu należało dokonanie oceny, czy wystąpienie przesłanek koniecznych dla skuteczności tych roszczeń zostało przez powoda uprawdopodobnione. Sąd orzekając oparł się o materiał zaofiarowany przez strony dostępny na tym etapie postępowania oraz po wniesieniu przez obie strony pism przygotowawczych. Obie wskazane przez powoda podstawy odnoszą się do naruszenia praw autorskich twórcy, więc to na ocenie uprawdopodobnienia tej okoliczności w pierwszej kolejności skupił się Sąd.

By możliwe było stwierdzenie, iż doszło do naruszeń lub, że istnieje stan zagrożenia nimi, działania muszą być skierowane przeciwko przedmiotowi spełniającemu przesłanki ochrony określone w treści art. 1 pr. aut., tj. utworowi.

Powód wskazał, iż pozwana naruszyła prawa autorskie przysługujące mu do dwóch utworów:

- „Modelu (...)” rozumianego jako model finansowy stworzony w arkuszu kalkulacyjnym za pomocą programu „M.” wraz z częścią opisową,

- modelu finansowego wraz z częścią opisową stanowiącego element składowy Studium Wykonalności projektu pt. (...).

W ocenie Sądu wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 1 pr. aut. przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór) (ust. 1), ochroną objęty może być wyłącznie sposób wyrażenia (ust. 2¹), a utwór jest przedmiotem prawa autorskiego od chwili ustalenia, chociażby miał postać nieukończoną (ust. 3). Wymagające podkreślenia w kontekście niniejszej sprawy jest to, że zgodnie z treścią art. 1 ust. 2¹ k.p.c. in fine nie podlegają ochronie odkrycia, idee, procedury, metody i zasady działania oraz koncepcje matematyczne.

W świetle tych przepisów Sąd ocenił, iż „Model(...)” nie jest utworem w rozumieniu Ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Odwołując się do przedstawionej wyżej treści art. 1 ust. 2⁽¹⁾ pr. aut. ochroną objęty jest tylko sposób wyrażenia, co ustawodawca podkreślił zamieszczając dalej wyczerpujące wyliczenie utworów intelektu człowieka, które ochronie nie podlegają. Sąd podziela argumentację powoda wyprowadzoną z orzecznictwa sądów powszechnych co do objęcia ochroną prawnoautorską dokumentacji technicznej oraz specyfikacji istotnych warunków zamówienia sporządzanej na podstawie przepisów Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 324 z późniejszymi zmianami), jednakże nie podziela stanowiska strony, iż w konsekwencji ochrona taka obejmuje również jego Model (...). W ocenie Sądu modelowi temu bliżej jest do procedury, metody działania, które ochroną prawnoautorską nie są objęte.

Powód słusznie zauważa, że majątkowe prawa autorskie twórców studiów wykonalności stanowią przedmiot umów przenoszących je na podmioty zlecające ich sporządzenie. Zdaje się jednak pomijać w swoich wnioskowaniach okoliczność, iż powyższe przypadki dotyczą gotowych, skonkretyzowanych opracowań, nie metod czy procedur ich sporządzania, gdyż takie przejawy działalności intelektualnej nie stanowią przedmiotu praw autorskich.

W tym kontekście, drugą okolicznością wziętą przez Sąd pod rozwagę było to, że opracowywanie tworzone przez powoda stanowiło tylko element studium wykonalności. Fakt, iż umowy o przeniesienie majątkowych praw autorskich dotyczą studiów, nie uzasadnia sam przez się wniosku, iż każdy z ich elementów stanowi przedmiot prawa autorskiego. W ocenie Sądu Model (...), nawet w skonkretyzowanej formie wraz z częścią opisową nie stanowi utworu (art. 1 ust. 2¹ in fine pr. aut.).

Gotowy model finansowy wraz z częścią opisową nie stanowi przejawu działalności twórczej o indywidualnym charakterze. Jest on opracowaniem danych wynikających ze specyfikacji danego projektu, na potrzeby którego opracowywane jest studium wykonalności, którego jest częścią, przetworzonych zgodnie z określonym sposobem

działania i w efekcie tej procedury zaprezentowanych w formie, której nie można przypisać cech utworu w rozumieniu pr. aut. Ze względu na brak tych cech również część opisowa modelu finansowego nie podlega ochronie.

Ze względu na powyższe, tj. nieobjęcie Modelu (...) ochroną wynikającą z przepisów pr. aut. oraz brak cech utworu w przypadku gotowych modeli finansowych Sąd ocenił roszczenia powoda na tym etapie postępowania za nieuprawdopodobnione.

Należy również zauważyć, na co wskazywała pozwana w odpowiedzi na pozew, że to sam powód, reprezentujący wówczas (...), wskazał pozwanej w 2011 r. sporządzony przez siebie model finansowy w postaci pliku (...) wraz z częścią opisową jako podstawę do opracowania analiz finansowych projektów objętych umowami z 1 lutego 2011 r. zawartymi przez pozwaną z (...), który był reprezentowany między innymi przez powoda, jako kwestora. W tym kontekście należy uznać, iż powód wyrażał zgodę na wykorzystanie przez pozwaną swojego opracowania przy konstruowaniu tych analiz.

Pozwana podniosła również, że wyłącznie na potrzeby realizacji pierwszych zawartych przez nią z (...) umów (w 2011 r.) korzystała z opracowania powoda. Późniejsze umowy – zgodnie z twierdzeniami pozwanej – były przez nią realizowane w oparciu o jej własny model kalkulacyjny. Powód, na obecnym etapie postępowania, nie podważył tych twierdzeń pozwanej, a w szczególności nie uprawdopodobnił, aby było inaczej, tzn. że pozwana również realizując kolejne umowy korzystała z jego opracowania.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż na obecnym etapie postępowania powód nie uprawdopodobnił, stosownie do treści art. 479¹⁰⁷ pkt 2 k.p.c., że pozwana dysponuje środkami dowodowymi objętymi żądaniem wyrażonym w punkcie 7. a) pozwu. Pozwana słusznie podniosła okoliczność, iż gotowe opracowania były przekazywane pracodawcy i to w jego gestii obecnie się znajdują. Twierdzenia powoda, iż pozwana może uzyskać żądane środki dowodowe od (...) pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia Sądu. Art. 479¹⁰⁶ k.p.c. wprost wskazuje, iż powód może żądać wydania lub wyjawienia środka dowodowego, którym pozwany dysponuje. Bez wątplenia konieczności wystąpienia przez pozwaną do innego podmiotu o środki dowodowe stanowiące przedmiot żądania, by następnie przekazać je powodowi, nie stanowi przypadku dysponowania nimi przez pozwaną.

Wniosek powoda nie spełniał również wymogu stawianego przed przedmiotowym wnioskiem w punkcie 1 powołanego przepisu, tj. określeniem środka dowodowego, którego wyjawienia lub wydania żąda powód. W związku z daleko idącymi konsekwencjami, wiążącymi się z przyjęciem przez Sąd określonych faktów za udowodnione oraz obciążeniem pozwanej obowiązkiem zwrotu całości lub części kosztów postępowania niezależnie od wyniku sprawy (art. 479¹⁰⁹ § 3 pkt 1 i 2 k.p.c.) w przypadku odmowy wydania lub wyjawienia przez pozwaną określonych w postanowieniu środków dowodowych Sąd nie mógł orzec o obowiązku wydania przez pozwaną środków dowodowych w sposób wskazany we wniosku pozwanego, tj. wskazując, bez dalszej konkretyzacji, wszystkie studia wykonalności opracowane przez pozwaną przez określony okres z wyłączeniem wskazanych przez powoda, wszystkie umowy zawarte między pozwaną a (...) za określony okres, z wyłączeniem wskazanych przez powoda. Konkretyzacja przez Sąd żądania powoda objętego wnioskiem nie była możliwa ze względu na brak przedstawienia przez stronę środków dowodowych, w oparciu o które możliwe byłoby określenie wystarczająco precyzyjnie przedmiotu obowiązku pozwanej. Kontrola wykonania takiego orzeczenia, wskazującego na otwarty katalog obejmujący „wszystkie z wyjątkami” dokumenty określonego typu byłaby niemożliwa, a co najmniej skrajnie utrudniona.

Powód uprawdopodobnił okoliczność oraz słusznie uzasadnił swoje stanowisko w części, iż Model (...) nie został przez niego opracowany w wyniku wykonywania obowiązków ze stosunku pracy oraz, że nie został on nigdy wydany pracodawcy, to znaczy, że nie był on utworem pracowniczym w rozumieniu art. 12 pr. aut. Jednakże, w świetle powyższych ustaleń Sądu, okoliczność tę należało uznać za irrelevantną dla rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o wydanie środka dowodowego.

Mając na względzie powyższe, Sąd ocenił, iż powód nie uprawdopodobnił roszczeń, w związku z którymi złożony został wniosek o wydanie środków dowodowych przez pozwaną. W oparciu o te ustalenia Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia oddalając wniosek na podstawie art. 479¹⁰⁶ k.p.c. a contrario.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)